

[Aksel Larsen.]

sende med priser og priskontrol i dette land, og jeg har ikke mærket så forfærdelig meget til, at det virkede. I øvrigt er dette slet ikke det mest væsentlige i denne forbindelse, selv om det er væsentligt. Det, det drejer sig om, er, hvorvidt man interesserer sig for at drive indkomstpolitik på anden måde end ved at holde arbejdernes lønninger nede. Det drejer sig om, hvorvidt man vil interessere sig for de indkomster, andre befolkningsgrupper skaffer sig, ikke bare ved hjælp af priser og avancer, men ved hjælp af skattelovgivningen, ved hjælp af afskrivningsregler, ved hjælp af skattesnyderi, ved hjælp af de høje renter og på mange andre måder. Her er der ikke koncentreret nogen opmærksomhed fra deres side, som i tide og utide tager ordet indkomstpolitik i deres mund, og det vil jeg benytte lejligheden til at anholde. Hvis det kan føre til, at man, hvad indkomstpolitik angår, vil interessere sig for hele feltet, så bliver det noget andet, og så er det kun godt.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard sagde — denne gang minsandten uden boksehandsker, det var særdeles tydeligt — at det radikale venstre er imod blokdannelser og ikke vil være med til nogen blokdannelse. Det er en opsigtsvækkende erklæring at få af det radikale venstres politiske ordfører, efter at det radikale venstre i 36 år har været i blok med socialdemokratiet. Vi må altså opfatte det sådan, at dette er fortid; fra nu af vil det radikale venstre ikke være med i nogen blokdannelse. Det tager vi til efterretning, for jeg synes, det er det radikale venstres ret. Men der skal alligevel erindres om, at det radikale venstre har skiftet politisk mening, siden det forlod blokregeringen med socialdemokratiet.

Den højtærede statsminister stillede sig dels i boksepositur over for den borgerlige opposition, dels stillede han sig op med fremstrakt hånd, idet han tilbød samarbejde og forlig og indbød til samarbejde og forlig. Jeg formoder, at det var for at understrege sine tilbud, sin samarbejdsvilje og sin forligsvilje over for højre side i salen, at han på ny vægrede sig imod enhver mistanke om, at han kunne tænke sig noget som helst andet end forlig med de borgerlige partier. Det lød meget stærkt, da statsministeren afgav den højtidelige erklæring om, at under

hans ledelse vil socialdemokratiet ikke danne regering med SF; det vil ikke lade sig binde ved aftaler eller håndfæstninger af socialistisk folkeparti, det vil ikke være afhængigt af socialistisk folkeparti. Men så er jo alting klaret — når man altså ikke tænker på, at ingen, heller ikke i socialistisk folkeparti, har drømt om at foreskrive socialdemokratiet håndfæstninger og gøre socialdemokratiet afhængigt eller komme så vidt som at ville i regering med socialdemokratiet. Det er udmærket, at den højtærede statsminister dementerer en masse, der ikke har gået rygter om, en masse, som ingen har talt om og ingen ønsker, idet han forsikrer, at det vil han heller ikke; han afsværges herved — jeg havde nær sagt djævelen, undskyld — SF og alle dets gerninger og alt dets væsen. Men det var overflødigt, for ingen havde sagt noget i den retning.

Jeg takker for tilladelsen til, at Aksel Larsens lille flok kan få lov til at stemme, som den vil. Jeg kan forsikre for, at det agter vi også at gøre ved enhver afstemning, der kommer. Jeg vil for resten benytte lejligheden til at anbefale min lille flok at stemme for det ærede medlem hr. Poul Møllers forslag om motiveret dagsorden, hvis det kommer til afstemning. Jeg synes nemlig, det er en yderst fornuftig idé, der er nedlagt i dette forslag til motiveret dagsorden, og jeg har jo statsministerens tilladelse.

Så vil jeg samtidig notere, at selv om der kun tales om, at Aksel Larsens lille flok må stemme, som den vil, går jeg ud fra, at det gælder også for det radikale venstres lille flok. Jeg har forstået, at det gælder for liberalt centrums store flok, for den blev taget ganske anderledes alvorligt af statsministeren. (*Munterhed*). Ja men det blev den; han sagde noget om, at venstre skulle lade være med at være så forarget over, at en gruppe benytter sin frihed til politisk handling, og han sagde — her tillader jeg mig at citere fra Politikens referat —:

„Den pris, udbrydere må betale, har altid været forkætring. Men jeg forstår ikke den vredladsen, venstre har lagt for dagen; at en brydning måtte komme som følge af partiets højreklæbende politik, bør ikke forundre og endnu mindre forarge.“

Man har altså sin politiske frihed til at bryde ud og danne parti, hvis man derved